సముద్రం

బస్సు సముద్ర తీరానికి దగ్గరవుతున్నకొద్దీ చల్లని సముద్రపు గాలి ఆహ్లాదంగా స్పర్శిస్తోంది. బస్సులోపల చాలా కోలాహలంగా వుంది, అంతా స్త్రీలే కావడంచేత సన్నని గొంతులు ఆ సముద్రపు గాలి శబ్దంతో పాటు కలిసిపోయి, ఓ విధమైన సంగీతంలా వినబడుతోంది ఆ బస్సుకి ఒకవేపు 'ఉమన్స్ కాలేజ్, హైద్రాబాద్' అని రాసున్న పొడుగాటి గుడ్డ వేళ్లాడుతోంది.

రాణి మిగతావాళ్ళ గొడవలేమీ పట్టించుకోకుండా కిటికీలోంచి రోడ్డు కిరువైపుల అడవిలా పెరిగిపోయిన సరకు తోటల్నీ, మామిడి తోటల్నీ చూస్తూ కూర్చుంది. ఆమె మనసంతా గత స్మృతుల్తో సముద్ర కెరటాల్లా ఎగిసిపడుతోంది నిర్మానుష్యంగా వున్న రోడ్డుమీద సముద్రపు ఘోష వింటూ, సరకు తోటలు కమ్మే చీకటిలో - అప్పుడూ ఇలాగే సముద్రతీరానికి వచ్చింది తను!

అప్పుడూ ఇలాంటిదే బస్సు-కానీ అది గరల్స్ హైస్కూల్ బస్! అప్పుడు ఫోర్త్‌ఫారం క్లాస్ పిల్లలు ఎక్స్‌కర్షన్‌కి ఇక్కడికే వచ్చారు.

ఆ రోజూ ఇలాగే తను కిటికీ దగ్గర కూర్చుంది. తన్మయత్వంతో అందమైన ప్రకృతిని చూస్తుండిపోయింది.

బస్ వేగంగా మలుపు తిరగడంతో అంతవరకూ బస్ మధ్యలో నుంచుని, ఎవరినో అనుకరిస్తూ అందరినీ నవ్విస్తూన్న లెక్చరర్ శ్రీదేవి తూలి రాణి మీద పడింది. రాణి తుళ్ళిపడటంతో అందరూ ఘొల్లున నవ్వేశారు.

"లేకపోతే ఏమిటి! అందరం సరదాగా కబుర్లు చెప్పుకుంటూంటే; తను అమ్మమ్మలా మూల కూర్చుని మౌనవ్రతం పాటిస్తోంది!" అంది జానకి.

"ఈ సుందర దృశ్యాలు చూస్తూంటే తనువు, మనసు పులకరిస్తున్నా యేమో!" అంది శారద నవ్వుతూ.

"అందుకే పెళ్ళి చేసుకోవే అని చెప్తే వినదు!" తిరిగి జానకే అంది నవ్వేస్తూ.

రాణి చిరునవ్వు నవ్వి వూరుకుండిపోయింది.

* * *

సముద్రం స్పష్టంగా కనబడుతోందిప్పుడు.

సముద్రం వంక చూస్తుంటే గుండెలు వేగంగా కొట్టుకోసాగినయ్ రాణికి. మనసు అవ్యక్తమైన ఆనందంతో నిండిపోయింది.

అప్పటికీ, ఇప్పటికీ మధ్య పదిహేను సంవత్సరాలు!

అయినా ఏమీ మార్పు కనిపించలేదు. అవే తోటలు, అదే సముద్రం!

బస్ ఒక కొబ్బరికొట్టు దగ్గర ఆగిపోయింది.

అందరూ కిందకి దిగసాగారు. తనూ దిగి నించుంది రాణి. ఆ పిక్నిక్ బాధ్యత తీసుకున్న సుశీల బస్‌లో తినుబండారాల ప్యాకెట్సన్నీ వేరువేరుగా చేసి, స్వీటు, కారం వున్న ప్యాకెట్స్ అందరికీ పంచింది.

"డియర్ వుమన్!" అరిచింది బస్ ఫుట్‌బోర్డు మీద నిలబడి.

"ఏంవిటి డియర్ మన్?" నవ్వుతూ అరచింది శ్రీదేవి.

"మీకు మాట్లాడుకోటానికి చాలా టైముంది. నేను చెప్పే మాటలు రెండు వినండి" అందామె ఏదో చెప్పడానికి సిద్ధమవుతూ.

"క్లాసులో పిల్లలకి కొట్టే బోరు చాలక మాక్కూడా ఇస్తున్నావా లెక్చరర్గు?" ఎవరో అన్నారు. అంతా గట్టిగా నవ్వేశారు.

"మీరు ఓ అరగంటసేపు ఇక్కడే వుండేటట్లయితే 'టీ' వేడిచేసి ఇవ్వడం జరుగుతుంది. తర్వాత మీ ఇష్టం. సాయంత్రం వరకూ సముద్రంలో జలక్రీడలు జరుపవచ్చు! సరకుతోట విహారాలు చెయ్యవచ్చు!..." అంతా చప్పట్లు కొట్టారు.

"నువ్వు పాలిటిక్స్‌లో కెళితే బాగా రాణించే దానివి" అంది జానకి.

మళ్ళీ నవ్వులు అలుముకున్నాయ్!

రాణి ఇదేమీ గమనించలేదు. ఆమె దృష్టంతా సముద్రం వైపే వున్నది.

అప్పుడూ ఇలాగే బస్ దిగారు.

తమ క్లాస్ టీచర్ హేమలత యిలాగే అందరినీ వరసాగ్గా నించోబెట్టి యెవ్వరూ దూరంగా పోకూడదని అంతా దగ్గర దగ్గర "గ్రూపులు"గా తిరగాలని ఆదేశాలిచ్చింది.

తనూ, సరస్వతి, శాంత, అలక- కలసి బయల్దేరారు. కాసేపు ఇసుకలో కూర్చుని కబుర్లు చెప్పుకుంటూ కాలం గడిపారు. తర్వాత ఎవరు ఎక్కువ అందమైన సముద్రపు గవ్వలు, శంఖాలు ఏరుకొస్తారో నని పందెం వేసుకున్నారు.

అందరూ గవ్వలు, శంఖాలు ఏరడానికి బయలుదేరారు.

ఒక్కసారిగా కోలాహలం బయల్దేరే సరికి రాణి ఆలోచనల్లోంచి బయటపడింది.

సరకు పేడు మంటలో 'టీ' మరిగిపోతోంది. అందరూ తలో గ్లాసూ అందుకుని 'టీ' తాగసాగారు.

రాణి-తనూ నెమ్మదిగా 'టీ' చప్పరించసాగింది.

పది నిముషాల్లో ఆ కార్యక్రమం ముగిసిపోయింది.

అంతా ఒక్కుమ్మడిగా సముద్రం వేపు నడవసాగారు. ఎవరి లోకంలో వాళ్ళు ఉత్సాహంగా మాట్లాడుకుంటూ, పరుగెడుతూ- ఆ ప్రాంత మంతా రంగురంగుల సీతాకోక చిలుకలు తిరుగుతున్నట్లుంది.

నెమ్మదిగా నడుస్తోంది రాణి.

అప్పుడూ ఇలాగే-తను గవ్వలు, శంఖాలు ఏరుకుంటూ ఎంత దూరం వెళ్ళిపోయిందో తనకే తెలియదు!

సముద్ర తీరం వెంబడి రెండు మూడు మైళ్ళు వెళ్ళిగాని వెనక్కి తిరిగి చూడలేదు. తను తెచ్చుకున్న సంచీ రకరకాల గవ్వలు శంఖాలతో నిండిపోయింది.

దగ్గరలో ఇసకలో నిలబడ్డ రెండు పడవల్ని చూసి స్పృహలో కొచ్చింది. అయితే ఆ పడవల్లో ఏముందో చూడాలనే ఉత్సాహం, కుతూహలం వెనక్కి తిరగనీయలేదు. వాటి దగ్గరగా నడచి ఓ పడవలోకి తొంగి చూసింది. లోపల తొట్టిలాగుంది. అడ్డంగా రెండు స్థంభాల్లాంటి చెక్కలు. నల్లనిరంగు పూసుంది. నెమ్మదిగా అంచు పట్టుకుని ఎక్కి, పడవలోకి దూకింది. చుట్టూ తిరిగి చూసింది. ఈ పడవల్లోనే పల్లెవాళ్ళు చేపలు పడుతారు కాబోలు! దూరంగా శిథిలావస్థలో వున్న ఓ పాక కనిపించింది. అక్కడెవరుంటారు? ఎవరూ వున్నట్లు కనిపించడం లేదు. పడవలోనించి దిగి ఆ పాకవేపు నడిచింది. ఓ పక్కకి ఒరిగిపోయివుందది. దానికి తలుపేమీ లేదు. లోపలికి తొంగి చూసింది తను. లోపల శుభ్రంగా చదునుగా వుంది. ఏ వస్తువూ కనిపించలేదక్కడ!

దూరంగా కనబడుతున్న మరో పడవ దగ్గరికి నడిచింది. అందులోకి తొంగిచూస్తూనే వులిక్కిపడింది. లోపల పడుకున్న కుర్రవాడ్ని చూసి భయపడిపోయింది.

తనని చూడగానే లేచి నించున్నాడతను. తనంత ఎత్తే వున్నాడు. వంటిమీద చొక్కాలేదు. పొట్టి నిక్కరు ఒక్కటే వేసుకున్నాడు.

ముందుకు పొడుచుకొస్తున్న ఛాతీ, మూతిమీద మొలుస్తున్న నల్లని మీసకట్టు, మెడలో ఆంజనేయస్వామి తాడు. ఉంగరాల జుట్టు, ఆకర్షణీయమైన కళ్ళూ-

"ఎవరు నువ్వు?" అడిగాడతను ఆశ్చర్యం నిండిన కళ్ళతో.

తను భయపడిపోయింది గానీ, అంతలోనే తేరుకుంది. "మా స్కూల్ వాళ్ళంతా సముద్రం చూట్టానికొచ్చాం. నేను గవ్వలేరుకుంటూ వచ్చాను."

"ఏ వూరు మీది?" అడిగాడతను.

"గుడివాడ."

"ఏం చదువుతున్నావ్?"

"ఫోర్తు ఫారం."

తన చేతి సంచిలోని గవ్వల్ని, శంఖాల్ని చూసి నవ్వాడతను.

"ఎందుకా పిచ్చివన్నీ భద్రంగా తీసుకెళుతున్నావ్?"

"చాలా బాగున్నాయ్ ఇవి."

"నా దగ్గర ఇంకా పెద్దవి వున్నాయ్! ఇంక బాగుంటాయికూడా!" అన్నాడతను.

"ఏవీ?"

"ఇక్కడెందుకుంటాయ్? మా ఇంట్లో వున్నాయ్."

"మీ ఇల్లెక్కడ?"

"అదుగో అటు చాలాదూరం నడుస్తే కనబడుతుంది." సరకు తోటల్లోకి చూపిస్తూ అన్నాడతను.

తనకి ఆశ కలిగింది. అతని దగ్గరున్న గవ్వలు, శంఖాలు తనకిస్తే బాగుండునని- కాని అడగలేకపోయింది.

అప్పటికే ఆకాశం పూర్తిగా మేఘావృతమైపోయింది. తనసలు చూసుకోనేలేదు!

వెళ్ళిపోడానికి వెనక్కి తిరిగింది తను. సన్నగా వర్షం మొదలైంది.

"ఏయమ్మాయ్!" వెనకనించి పిలిచాడతను.

"ఏఁవిటి?" వెనక్కి తిరిగి చూసింది తను.

"అటు సముద్రంవేపు చూడు! పెద్దగా వర్షం వస్తోంది; నువ్వు తడిసిపోతావ్!" అన్నాడు సముద్రం వేపు చూపిస్తూ.

అటు వేపు చూసింది తను!

సముద్రంలో దూరంగా పెద్ద గాలి, దుమారం లేచినట్లు కనబడుతోంది. ఇప్పుడు తనేమిటి చేయడం? వర్షంలో తడుస్తూనే పరుగెట్టాలా? ఆలోచిస్తూ అక్కడే నిలబడి పోయింది. మరు నిముషంలో పెద్ద పెద్ద చినుకుల్తో వర్షం రానే వచ్చేసింది.

"ఏయ్! ఇక్కడకు రా! లేకపోతే తడిసిపోతావ్!" గుడిసె వేపు పరుగెడుతూ అన్నాడతను. ఇంకో ఆలోచన లేకుండా తనూ అతని వెంబడి పరుగెత్తి పాడుబడ్డ గుడిసెలోకి జేరుకుంది.

వర్షం బాగా విజృంభించింది.

పాకకూడా ఒకపక్క కారడం మొదలుపెట్టింది. అంతవరకూ అందంగా, పరవశం కలిగించిన ప్రకృతి చీకట్లు కమ్మగానే భయంకరంగా కనిపించసాగింది.

"నీ పేరేంటి?" అడిగాడు తను.

"రాణి"

"ఓహో!

"నువ్వూ చదువుకుంటున్నావా?" అడిగింది తను ఒంటరితనం భరించలేక.

"వుహుఁ! నాలుగో క్లాస్ చదివి మానేశాను."

"ఎందుకు?"

"మరి మా నాన్న చేపలు పట్టడానికి వెళ్తాడుగా! సహాయం చెయద్దూ?"

"చేపలెప్పుడు పడ్తారు?" ఉత్సాహంగా అడిగింది తను.

"నిన్న రాత్రి వెళ్ళారు! ఇవాళ సాయంత్రానికల్లా రావాలి మరి!"

"అమ్మో! రాత్రంతా సముద్రంలోనే వుంటారా?"

"ఒక్కోసారి రెండు మూడు రోజులు కూడా వుండిపోతారు."

తను ఆశ్చర్యపోయింది.

అతను తను కూడా తన తండ్రితో సముద్రంలోకి వెళ్ళడం - ఒకసారి తమ పడవ ఎలా తిరగబడిపోయిందీ - తాము ఎట్లా బ్రతికి బయటపడిందీ - అన్నీ కళ్ళకు కట్టినట్లు చెబుతుంటే తనను తను మర్చిపోయి వినసాగింది రాణి.

బయట వర్షం ఎప్పుడాగిపోయిందో తెలీలేదు.

"అరే! వర్షం ఆగిపోయింది!" అన్నాడతనే, ముందు బయటకి నడుస్తూ. తనూ గుడిశలోంచి బయటకి నడిచింది రాణి.

"నేను వెళ్తాను" అంది అతన్తో.

"అలా మా ఇంటికి రారాదూ! నీకు నా శంఖాలూ - గవ్వలూ ఇస్తాను."

"త్వరగా వెళ్ళి వచ్చేయగలమా?"

"నీ కెందుకు? అరగంటలో వచ్చేస్తాం!"

"అలాగయితే పద!" ఆశతో అతని వెనకే నడుస్తూ అంది

సరకు తోటల్లో అతని వెనకే - అతనంత వేగంగా నడవడం కష్టంగానే వుంది తనకు. సరకు తోటలు దాటి, కూరగాయల తోటల్లోకి వచ్చారిద్దరూ.

"అదిగో! ఆ చెట్ల మధ్య పాకలేదూ-అదే మా ఇల్లు!" అన్నాడతను.

తనకు ఎంతో బావుందా ఇల్లు! తోటలు-మొక్కల మధ్య బొమ్మను చూస్తున్నట్లుంది.

ఇంటి చుట్టూ కూడా కాయగూరలపాదులు అల్లుకుపోయివున్నాయ్.

ఇంట్లోకి వెళ్ళి మరుక్షణంలో తల బయటికి పెట్టి "రా! లోపలకు!" అని తనను కూడా పిలిచాడు.

సంశయంతో లోపలకు నడిచింది.

ఓ గూట్లోంచి రెండు పెద్ద అందమైన గవ్వలు, నాలుగు పొడుగ్గా, రంగురంగు చుక్కల్తో గాజులా మెరిసిపోతున్న శంఖాలు తీసి తన కిచ్చాడు.

"చాలా?" అన్నాడు ఆనందంగా.

"ఓ! చాలు!" అంది తను వాటన్నిటినీ సంచీలో వేసుకుంటూ.

"ఇంక వెళ్దామా?" అడిగింది ఆపని పూర్తయాక.

"పద!"

ఇద్దరూ తోటల వెంబడి నడవసాగారు.

చెట్లపై నించీ వర్షపు నీరు చుక్కలు చుక్కలుగా మీద పడుతోంది. అక్కడ గుంటల్లో నీళ్ళు నిండివున్నాయ్! రంగురంగుల కప్పలు, కీటకాలు మొదటిసారిగా చూస్తోంది తను.

అతనితో వేగంగా నడవలేక తనకి ఆయాసంగా వుంది.

దూరంగా తమ క్లాస్ పిల్లలు చిన్నగా కనబడుతున్నారు. బహుశా తను కనిపించలేదని కంగారుపడుతూంటారు.

''అరుగో-వాళ్ళతోనేగా నువ్వు వచ్చింది?'' ఆగి తన వంక చూస్తూ అడిగాడతను.

''అవును! ఇంక నేను వెళ్ళిపోగలనులే" అంది తను.

అతను దగ్గరగా వచ్చాడు. ''నువ్వు ఇక్కడ నాతో ఉండిపోతే బాగుంటుంది'' అన్నాడు దీనంగా.

తను ఉలిక్కిపడింది.

ఆదేమిటి? అతనితో ఎలా వుంటుంది? హఠాత్తుగా గుండెల్లోంచి ఏదో తెలీని బాధ దూసుకొచ్చింది. అతన్ని వదిలి వెళ్ళాలంటే ఏంటోగా వుంది తనక్కూడా! కొద్ది గంటల పరిచయం అంతే!

అయినా అతన్ని వదిలి వెళ్ళాలనిపించడం లేదు తనకి. అతని కళ్ళలోని ఆకర్షణ - అతని అమాయకత్వం అంతగా ఆకర్షించాయ్ తనని!

"నిన్నోమాట అడగనా?" తిరిగి అడిగాడతను.

"ఏమిటి?"

"నీకు కోపం రాదుగా?"

"ఊహూఁ...ఏమిటో చెప్పు!"

''మనం ఒక్కసారి కావలించుకొందామా?''

బిత్తరపోయింది తను. ఇదేమిటి ఇలా మాట్లాడుతాడీ అబ్బాయ్!

"ఛీ! తప్పుకదూ?" భయంతో అంది తను. కాని అప్పటికే తన మనస్సు తిరగబడుతోంది. వంపులు తిరిగిన అతని శరీరాన్ని తనకు అదుముకోవాలనీ - ఇంకేమో చెయ్యాలనీ —

"సరే పోనీలే, వెళ్ళిపో!" భయంతో వెనక్కి తగ్గాడతను.

తను కదల్లేకపోయింది.

ఒక్కసారి కౌగిలించుకుంటే తప్పేముంది? తనకోసం పాపం ఇంత శ్రమ పడ్డాడు!

"ఇలా రా!" పిలిచిందతన్ని.

అతను దగ్గర కొచ్చాడు.

అతని మెడచుట్టూ చేతులు వేసి కౌగలించుకుంది తను. ఇద్దరి ఎత్తూ ఒకటే కావడంతో ఇద్దరి పెదాలూ కలుసుకున్నాయ్. మొట్టమొదటి కౌగిలింత అది. అంతకుముందు స్త్రీ పురుషుల కౌగిలింతలు, ముద్దులు సినిమాలోనే చూసింది తను. ఆ కౌగిల్లోని మాధుర్యమేమిటో అప్పుడే అర్థమైంది తనకి. అతని కంటే తనకే ఉద్రేకం ఎక్కువయిపోయింది.

"ఇంకా చాల్లే!" అన్నాడతనే వదిలేస్తూ.

తను సిగ్గపడి అతన్ని వదిలేసింది.

కొద్ది క్షణాలు ఒకరువంక ఒకరి వేగంగా స్పందించే గుండెలతో చూసుకుంటూ నిలబడిపోయారు.

"ఇంక వెళ్తానేం!" అంది తనే సిగ్గుతో.

"మళ్ళీ ఎప్పుడొస్తావ్?"

"ఏమో? బహుశా వచ్చేఏడుకూడా ఇక్కడికే ఎక్స్‌కర్షన్‌కి వస్తాం."

"ఎప్పుడయినా సరే-వస్తే మా ఇంటికి వస్తావా?"

"తప్పకుండా వస్తా!"

"ఇదిగో ఈ దండ కావాలా?" మెడలోని పూసలదండ తీసి అతనికిస్తూ అందామె.

అతను సంతోషంతో అందుకున్నాడది.

"నువ్వు మళ్ళీ వచ్చాక చూపిస్తాను దీన్ని" అన్నాడు నవ్వుతూ.

అతని కళ్ళనిండుగా నీరు చేరుకోవడం తను గమనించింది. తన కంటి నీళ్ళతో అతను మసకగా కనిపించేంతవరకూ చూసి తను అక్కడ్నించి నడవసాగింది.

అంతే! పదిహేను సంవత్సరాలు గడిచిపోయినయ్...

ఆ అనుభూతి తన మనసులో భద్రంగా అలాగే వుండిపోయింది. ఆ మరుసటి సంవత్సరం హైద్రాబాద్‌కి తాము ట్రాన్స్‌ఫర్‌లో వెళ్ళిపోవడం- అక్కడే సెటిలయిపోవడం జరిగింది. ఎప్పటికైనా ఓసారి అక్కడకి రావాలనీ, అతన్ని చూడాలని తన కోరిక! ఆ కోరిక ఇన్నాళ్ళకి నెరవేర బోతుంది. అసలిక్కడికి రావడానికి తన ప్రోద్బలమే కారణం. తమ టూర్ ప్రోగ్రామ్‌లో ఈ ప్రదేశం లేనేలేదు.

తీరం వెంబడే నడవసాగింది రాణి. అప్పటికే అందరినీ వదిలి చాలా దూరం వచ్చేసింది.

ఎండ బాగానే వుంది కాని చల్లగాలికి వేడి సోకటం లేదు.

దూరంగా నల్లనిబోట్లు కనిపించాయామెకి. ఉత్సాహం ఇనుమడిం చిందామెకి. త్వర త్వరగా నడిచి ఆ బోట్లలోకి తొంగి చూసింది. ఎవ్వరూ లేరు!

అక్కడికి దగ్గరగానే సరవు తోటల్నానుకొని కొత్తగా వేసిన పాక కనబడుతోంది. ఆ పాకలోనే తను, అతను వర్షం పడుతుంటే తలదాచు కున్నారు.

పాక వెనక నించే కాలిదోవ వుంది. ఆ దోవ వెంబడే తాము అత నింటికి వెళ్ళారు.

త్వరత్వరగా నడవ సాగింది రాణి.

ఒకవేళ ఆతను కనిపిస్తే తనేం మాట్లాడుతుంది? అతన్నెలా గుర్తు పడుతుంది? అసలతను తన్ని గుర్తిస్తాడా?

అవేమీ ఆలోచించదలచుకోలేదామె!

దూరంగా కాయగూరల తోటలు - ఆ ఇల్లు కనబడుతూనే వుంది! అవే చెట్ల మధ్య బొమ్మలాగా వుందింకా! అయితే రంగులు రంగులు కన బడుతున్నా యింటికి. ఆ ఇంటి దగ్గరకి నడిచింది రాణి. ఆమెకు చెమ టలు కారిపోతున్నాయ్! కర్చీఫ్ తీసి తుడుచుకుంటూ ఇంట్లోకి చూసింది.

గడప కెదురుగా ఏడెనిమిదేళ్ళ పాప కూర్చుని ఆడుకుంటోంది పాప మెడలో తన పూసల దండ! పూసలన్నీ నల్లబడిపోతున్నాయ్!

తనని ఆశ్చర్యంగా చూసింది పాప! పాప మొఖంలో అతనే కన బడుతున్నాడు రాణికి.

"ఏమిటి?" అడిగింది పాప.

"మీ నాన్నేడి?" సర్దుకుంటూ అడిగింది రాణి.

"ఎల్లిపోయాడు."

"ఎక్కడికి?"

"సముద్రానికి."

"మీ అమ్మేది?"

"అమ్మ - మరే - పొలానికెల్లింది."

ఆ పాపని ఎత్తుకొని ముద్దు పెట్టుకుంది రాణి.

తన చేతిలోని స్వీట్ల పొట్లాం పాప కిచ్చింది.

"మీ నాన్న వస్తే రాణి వచ్చి వెళ్ళిందని చెప్పు."

"రాని నేను" అంది పాప బుంగమూతిపెట్టి.

రాణి చలించిపోయింది. "నీపేరు రాణా?!"

"అవును. మా నాన్న రానీ అని పిలుస్తాడు. మా అమ
అంతే!"

మరోసారి పాపని ముద్దాడి అక్కడ్నించీ బయల్దేరింది రాణి

పాప పాకెట్‌లోంచి లడ్డూ తీసి తింటూ రాణివంక చ
చేయి వూపింది రాణి నవ్వుతూ.

ఆమెకి ఎంతో సంతోషంగా వుంది. అతన్ని చూడక
ఫరవాలేదు. కాని అతనికి తను గుర్తుంది! అతని మనసులో
అంతే! అంతే తనక్కావలసింది. సముద్రతీరం వెంబడే పరుగె
రాణి. సముద్రపు అలలు వువ్వెత్తున ఎగిసిపడుతూ - లడ్డుని
వెనక్కి వెళ్ళిపోతున్నాయ్!

(ఆంధ్రసచిత్ర వారపత్రిక 1978 దీపావళీ కథ
బహుమతి పొందిన కథ.)